

СПРАВА «ГРИНЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF GRYNENKO v. UKRAINE)

(Заява № 65890/13)

Стислий виклад рішення від 20 вересня 2022 року

У серпні 2003 року заявник уклав інвестиційний договір з приватною будівельною компанією «Львівський домобудівний комбінат № 2» (далі — ЛДБК №2). У грудні 2005 року договір було розірвано Господарським судом Львівської області за позовом ЛДБК № 2 у зв'язку зі стверджуваним порушенням заявником договірних зобов'язань.

У грудні 2005 року ЛДБК № 2 без відома та згоди заявника було укладено договір з приватною будівельною компанією «Львівський домобудівний комбінат» (далі — ЛДБК), яка у 2006 році підписала інвестиційний договір з К. про передачу права власності на спірну квартиру до К. після завершення будівельних робіт.

03 червня 2010 року Вищий господарський суд України (далі — ВГСУ) встановив, що заявник належним чином виконав зобов'язання за договором 2003 року і, таким чином, отримав майнові права на квартиру. У серпні 2011 року ВГСУ задовольнив позов заявника та визнав договір 2005 року недійсним ab initio, оскільки на момент його підписання вже було укладено дійсний інвестиційний договір щодо тієї самої квартири між заявником ЛДБК № 2. Зустрічний позов ЛДБК № 2 було залишено без задоволення.

Згодом К. ініціювала позов проти ЛДБК № 2 (далі — друге провадження), вимагаючи визнати її право власності на квартиру на підставі договору 2006 року.

Після низки судових проваджень 12 березня 2012 року Шевченківський районний суд підтвердив право власності К. на квартиру. Апеляційну та касаційну скарги заявника щодо недотримання судами нижчих інстанцій принципу *res judicata* було залишено без задоволення та відхилено відповідно.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтями 6 і 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція), що національні суди діяли всупереч принципу правової визначеності.

Європейський суд вирішив розглядати цю скаргу за статтею 6 Конвенції. Також заявник скаржився за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, що внаслідок порушення судами принципу юридичної визначеності його було позбавлено майнових прав на квартиру, підтверджених раніше остаточною постановою, ухваленою на його користь.

Розглянувши скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції Європейський суд зазначив, що під час другого провадження суди не врахували попередній судовий

процес. Зокрема, повторно оцінивши та проігнорувавши вирішальні обставини, встановлені остаточною постановою від 03 червня 2010 року, національні суди діяли всупереч принципу юридичної визначеності, і не забезпечили справедливого розгляду справи заявника. У зв'язку з цим Європейський суд дійшов висновку, що було порушено зазначене положення Конвенції.

Щодо скарг заявника за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції Європейський суд дійшов висновку, що невизнання сили *res judicata* остаточної постанови, ухваленої в спірному провадженні, і визнання майнових прав К. на квартиру становило незаконне втручання у «майно» заявника. Отже, було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Оголошує заяву прийнятною;

2. Постановляє, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;

3. Постановляє, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;

4. Постановляє, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 46 000 (сорок шість тисяч) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, як відшкодування матеріальної шкоди;

(ii) 2000 (дві тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, як відшкодування моральної шкоди;

(iii) 1000 (одна тисяча) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику в якості компенсації судових та інших витрат, які мають бути сплачені на банківський рахунок його представника пана Андрія Киченка.

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

5. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.